

Dotkněte se Bulharska!

Vážení čtenáři, pokračujeme s naší rubrikou Dotkněte se Bulharska, která souvisí s myšlenkou, že ať jsme kdekoli na světě, Bulharsko navždy zůstává v našem srdci, neboť je to nejkrásnější místo na Zemi. Zároveň je však tento sloupek určen také našim českým přátelům. Fakta ukazují, že pokud navštívili naši zemi alespoň jedenkrát, zamilovali si ji a vracejí se znovu a znovu. Pro většinu z nich je Bulharsko především černomořské pobřeží s jeho rozsáhlými písčnými plážemi a výtečnou kuchyní s vůní aromatické čubrice. My ovšem víme, že naše země není pouze moře. Ona uchvacuje i nás samotné svými „veselými

údolími“ a „obřimi horami“, kulturními a historickými památkami, jakými se mohou pochlubit jen málokteré evropské země. Jakýmkoliv směrem se podíváte, odhalíte čarokrásná místa, která si zaslouží být viděna, a místní kuchyně navíc obohatí vaše prožitky novými chutěmi a vůněmi.

Jak jsme již psali, Bulharsko je rozděleno do 6 regionů: Severozápadní, Severní centrální, Severovýchodní, Jihovýchodní, Jižní centrální a Jihozápadní.

Každá z oblastí je svým způsobem specifická a unikátní.

Dotknout se kouzla Belogradčičských skal

Jakýkoli přívlastek, který bych zvolila pro Belogradčičské skály, nebude dostačující! Severozápadní Bulharsko skrývá jeden z nejneuvěřitelnějších výtvarů přírody a myslím si, že neexistuje nikdo, kdo by touto krásou nebyl uchvácen!

Severozápad Bulharska byl pro nás dlouho vzdálený a neznámý, ale poté, co jsme jej před časem navštívili, již víme, že se sem budeme vracet. Ani vzdálenost z jednoho konce (Varny, kde žijeme) na druhý konec Bulharska není tak velká, aby nás zastavila. Navíc jsme ani neměli možnost vidět všechno v této nádherné oblasti. Vydejte se teď se mnou na tuto dobrodružnou cestu – překročíme práh pevnosti Belogradčik a vychutnáme si jeden z nejpůsobivějších skalních fenoménů – Belogradčičské skály, které nás doslova očarovaly!

Panorama města a skal zároveň

Belogradčičské skály jsou velkým skalním komplexem, který se táhne v délce asi 30 km a v šířce 3 až 5 km, jeho výška je až 200 m. Před více než 200 miliony let se v oblasti, kde se nachází tento přírodní úkaz, nahromadilo mnoho vrstev hornin, které byly později zaplaveny mořem, na jehož dně se ukládal písek, šterk a jíla. Poté, co voda ustoupila, se měkké vápence navrstvily a vlivem přírodních živlů získaly své neuvěřitelné tvary.

Skalní masivy se vyznačují červenou barvou, což je dáno obsahem sloučenin železa. Mezi bizarními skalními útvary se schovává více než 100 jeskyní. Kamkoli se otočíte, váš pohled je uchvácen nádhernými panoramatickými výhledy. Vzhledem k tomu, že jsme zde viděli poměrně dost nadšenců (a přiznávám, že i my k nim patříme), je na místě nabídat k opatrnosti při každém lezení po skalách. Je normální nechat se zlákat k vytvoření „extrémnější“ fotografie, ale

udržujte si především bezpečný odstup od okraje skal a užívejte si raději bezpečnější způsob výletu.

Na neobvyklých skalních útvarech lze vidět přírodní bonsaje – staleté boro-

vice, které rostou na samotných vrcholcích. I když jsou více než 200–300 let staré, jsou velmi malé. Důvodem je nedostatek vlhkosti a živin. Svět fauny zastupuje orel skalní, sova, sup malý, černý čáp, vlk, divočák, jelen, srnec, plch velký a další zvířecí obyvatelé.

Hvězdárna Belogradčik

Hvězdárna byla postavena v roce 1961 na popud místního učitele fyziky, pana Christa Kostova, vystavěla ji skupina nadšených astronomů. Stala se první školní hvězdárnou v zemi a od roku 1976 je astronomická observatoř v Belogradčiku základnou pro pozorování Astronomického ústavu Bulharské akademie věd. Pro turistické prohlídky je hvězdárna otevřena pouze na základě předchozí žádosti.

Belogradčičská pevnost Kaletu

Mezi působivými belogradčičskými skalami se rozléhá pevnost Kaletu. Již ve 3. století využili staří Římané přirozenou

ochranu skal a postavili zde pevnost s pozorovací funkcí. V průběhu staletí sloužila pevnost také Byzantincům, Bulharům a Turkům, byla nadstavována a rozšiřována. Zdi pevnosti jsou silné 2,5 m v základech a dosahují výšky i 12 m.

Byla vybudována tři nádvoří, která jsou oddělena mohutnými portály s masivními dveřmi okovanými železnými pásy. Jsou zde strážní místnosti, tři zbrojní stanoviště, tři dělové střílny, 365 úzkých střílen ve stěnách pevnosti a několik skladů na vybavení a munici. Na jihozápadním konci prostředního nádvoří byla vykopána studna a v citadele jsou dva zásobníky, ve kterých se shromažďovala dešťová voda a voda z tajícího sněhu. Pevnost byla naposledy využita k vojenským účelům během srbsko-bulharské války v roce 1885.

Pevnost Belogradčik je působivá nejen svou historií, ale také jako architektonicky mistrovské dílo. Zdi pevnosti a zejména její portály byly následně ozdobeny okrasnými výklenky, sloupy, kamennými římsami, rozetami a reliéfy s vjevy z říše rostlin a zvířat. V obloucích portálů se střídají bílé a červené kameny. Dnes toto místo uchvátí návštěvníky především dech beroucími výhledy na Belogradčičské skály. Neopomenutelným zážitkem je výstup po schodišti do nejvyššího bodu, na vrchol zvaný První deska, který odhaluje jedinečné panorama pohoří Stara planina.

Možná si pamatujete, že v roce 2007 byla oblast Belogradčičských skal nominována v soutěži Sedm nových divů světa. Z celkem 261 nominovaných postoupili do předposlední nominace a zařadili se mezi prvních 77 přírodních divů ve světě. Na což jsme po právu hrdí!

Vracíme se opět ke skalám, abychom prozkoumali jejich tvary. Po staletí inspirovaly tyto úžasné skalní útvary lidskou představivost a dostávaly nejrůznější jména, mezi nejoblíbenější patří: Jezdec, Madona, Derviš, Klášter, Školačka, Adam a Eva, Hajduk Velko, Kukačka. Svá jména získala podle podobnosti lidem, zvířatům nebo předmětům. O mnoha z nich se vyprávějí zajímavé příběhy.

Je čas povyprávět vám některé z nejzajímavějších legend o Belogradčičských skalách

Legenda o Hajduku Velkovi

Byl letní večer roku 1807 a Selimo-

va kavárna byla plná. Turci seděli na širokých matracích a kouřili a pili kávu, zatímco bej vášnivě vyprávěl o tom, jak zranil Hajduka Velka.

O několik vteřin dříve vstoupil do kavárny mladý pocestný, který si objednal, a před kavárnou na něj čekali jeho druzi na koních. Cizinec náhle přerušil vyprávění beje: „Říká se, že měl na levém rameni jizvu, od vás effendi...“ Všichni v tu chvíli obrátili svou pozornost k němu a on šel k bejovi. Jakmile se přiblížil k tureckému hodnostáři, stáhl si košili a všichni viděli obrovskou krvavou jizvu z nedávného zranění. V tu chvíli bej ztuhl neschopen slova a padl mrtev na zem.

Druhové hajduka vstoupili s pistolemi v rukou do kavárny, všichni, co byli uvnitř, tiše stáli a bez vyzvání vytáhli své těžké měšce a odhodili je. Hajduk Velko hodil jednu zlatou minci Selimovi, aby mu zaplatil kávu, naskočil se svými kamarády na koně a tryskem uháněli po prázdné dlážděné ulici. Koňská kopyta jiskřila v rychlém běhu a zároveň za nimi zvonily zlaťáky, které sypany pro chudý lid.

Legenda o Madoně, Jezdci, Mniších a Klášteřu

V minulosti byly mezi skalami dva kláštery – dívčí a mužský. Řádová sestra Valentina byla tak pěkná, že ani hábit nemohl skrýt její krásu, a tak zvěsti o ní se rychle rozšířily. Mladý pasák ovcí Anton byl do její krásy zamilovaný a svou lásku přicházel vyznávat hrou na kaval (druh flétny), znějící jako šepot a vzdušný polibek. Valentinino srdce také bušilo štěstím, ale i zármutkem nad neaplňenou láskou a osudem.

Jednou v noci spustila ze své cely provaz a její milenec vylezl k ní. Jejich láska však byla brzy odhalena, protože přes silné klášterní zdi se ozýval dětský pláč. Valentina byla vyhnána z kláštera. Anton nasedl na svého koně, aby si odvezl svou milovanou, ale mniši se ji snažili chránit. A pak se znenadání stal zázrak. Bůh jako svědek této nemožné lásky seslal bouři, hromy a zemětřesení. Klášter se zhroutil a v tu chvíli vše zkamenělo. Valentina se stala kamennou madonou s dítětem v náručí, mladý muž na bílém koni, zkamenělý zůstal čekat na svou milovanou a mniši na cestě do kláštera zůstali navždy nehybní.

Procházka skalami a pevností na

Autentický recept ze Severozápadu, okres Lom

Polévka ze Severozápadu, zvaná Salamura

Způsob přípravy:

Kuřecí maso naporcujeme, osolíme, potřeme olejem a ugrilujeme. Poté ugrilujeme papriky vcelku a na velké kusy nakrájenou cibuli a rajče. Do hrnce dáme 2 litry mírně osolené vody a přivedeme k varu. Ugrilované papriky oloupeme a spolu s masem natrháme a vložíme do vroucí vody. K masu přidáme na kousky nakrájenou zeleninu. V případě potřeby přidáme sůl. Polévku vaříme na středně silném ohni 20–25 minut a nakonec přidáme prolisovaný česnek a nesekanou petrželku. Při servírování lze dle chuti přidat drcenou feferonku.

Potřebné suroviny:

0,5 kg kuřecího masa (celé mladé kuře, stehna nebo prsa)
4–5 velkých paprik (kapití)
1 cibule
3–4 stroužky česneku
1 středně velké rajče
½ svazku petrželky
4–5 pečených feferonek

nás udělala mimořádný dojem. Pravdou však je, že nejsilněji jsme pocítili energii tohoto unikátního místa na tzv. panoramatické terase, kde jsme se ocitli zcela náhodou. Opouštějíc Belogradčik ve směru na Izvos, se silnice klikatí dolů z kopce. Po pár zatáčkách jsme si všimli rozšíření, z kterého se vinula fascinující stezka. Ani na moment jsme nezaváhali, zastavili jsme a vydali se po ní. Pěšina

vedla úzkou cestičkou mezi dvěma skalami, poté několik metrů mezi stromy a najednou jsme se ocitli na ještě krásnějším místě – před námi bylo skalní panorama bez konce. Pro ještě větší potěšení jsme se tu ocitli těsně před západem slunce. Poté, co jsme si tuto krásu schovali do svých fotografií, rozhodli jsme se vychutnat si poslední sluneční paprsky a doprovodit slunce za skalní masivy. ♦